

Όπου και να πάμε τον εαυτό μας κουβαλάμε

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

image not found or type unknown

[όπου και να πάμε93](#)

Ένας μοναχός ζούσε σ' ένα κοινόβιο μοναστήρι ως ησυχαστής, αλλά πολύ συχνά τον κυρίευε το πάθος της οργής. Σκέφτεται, λοιπόν, και λέγει στον εαυτό του: «Θα φύγω από τούτο το μοναστήρι και θα πάω ν' ασκητεύσω μόνος μου ως αναχωρητής• κι εκεί, άμα δεν έχω καμιά σχέση με την κανέναν και ησυχάζω μόνος μου, θα πάψει να μ' ενοχλεί και το πάθος της οργής».

Έφυγε, λοιπόν, από το μοναστήρι και πήγε και βρήκε μια σπηλιά, όπου προσπάθησε να ζήσει μόνος του. Και μια μέρα, βγήκε να γεμίσει το σταμνί του με νερό• το γέμισε και το ακούμπησε κάτω, αλλά ξάφνου το βλέπει ν' αναποδογυρίζει. Το σήκωσε και το γέμισε για δεύτερη φορά, μα εκείνο αναποδογυρίστηκε ξανά. Θύμωσε τότε, το άρπαξε και το 'καμε κομμάτια.

Όμως, σε λίγο, όταν ήρθε στα συγκαλά του , κατάλαβε πως όλ' αυτά είναι καθαρός εμπαιγμός του από το δαίμονα , και είπε πάλι μέσα του:

«Βλέπεις εαυτέ μου; Ήρθες να ζήσεις μοναχός σου ως αναχωρητής, μα πάλι νικήθηκες. Πήγαινε, λοιπόν, και πάλι να ζήσεις στο κοινόβιο. Διότι, εαυτέ, όπου και να πας, πρέπει ν' αγωνίζεσαι και να υπομένεις»! Και με τη βοήθεια του Θεού, σηκώθηκε πάλι κ' επέστρεψε στο κοινόβιό του.

Μικρό Γεροντικό στ΄, Π.Β. Πάσχου

Πηγή: isagiastriados.com